

Daniels Bog - Nummer Ti

Processen

Jeff Pippenger

2023-12-05

I Daniels første kapitel blev Daniel ført bort i det halvfjerdsårige fangenskab, som Jeremias havde profeteret om, og han fortsatte indtil Kyros' første regeringsår.

Og Daniel blev ved indtil kong Kyros' første regeringsår. Daniel 1:21.

Således levede Daniel gennem hele historien om de halvfjerds års fangenskab, indtil den forordning, der tillod det gamle Israel at vende tilbage for at genopbygge og genoprette Jerusalem.

I Perserkongen Kyros' første regeringsår vakte Herren Perserkongen Kyros' ånd, for at Herrens ord ved Jeremias' mund skulle opfyldes, så han lod et råb udgå gennem hele sit rige og lod det også nedskrive således: Ezra 1:1.

Daniel er derfor symbolet på de hundrede og fireogfyrre tusinds prøvelsesproces, som begyndte den 11. september 2001, og fortsætter indtil »dekretet«, som markerer kaldet ud af Babylon.

Og jeg hørte en anden røst fra himlen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder har nået op til himlen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger. Åbenbaringen 18:4, 5.

De halvfjerds års fangenskab er prøvelses- og renselsesperioden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Den 11. september 2001 indtraf Islams tredje Ve. Dette erkendes kun af dem, der antager adventismens grundlæggende sandheder. Det første Ve og det andet Ve blev begge korrekt identificeret som Islam af pionererne. På både pionerkortet fra 1843 og pionerkortet fra 1850, som Ellen White stadfæstede, og som identificeres som en opfyldelse af Habakkuks andet kapitel, identificeres Islam som den femte og sjette Basun. De sidste tre Basuner er Ve-basuner.

Og jeg så, og jeg hørte en engel flyve midt hen over himlen og sige med høj røst: Ve, ve, ve over dem, som bor på jorden, på grund af de øvrige basunrøster fra de tre engle, som endnu skal blæse! Åbenbaringen 8:13.

Hvis der er tre ve-basuner, og den første og anden ve-basun er islam, er det ganske enkelt at erkende, at den tredje ve-basun også er islam. Et element i symbolet på islam som ve-basuner er deres tilbageholdelse, og dernæst, når de slippes løs. Søster White identificerer de fire vinde i Johannes' Åbenbaring kapitel syv som en „vrede hest“, der søger at „bryde løs“ og „bringe død og ødelæggelse“ i sit kølvand.

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en rasende hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade, med ødelæggelse og død i sit spor.

„Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi i vore menigheder måtte have Guds Ånd og ånde indblæst i Hans folk, så de kunne stå på

deres fødder og leve. Vi må indse, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går ind gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

De fire engle, som holder de fire vinde tilbage, holder den „vrede hest“ i Bibelens profeti tilbage, som frembringer død og ødelæggelse. I Åbenbaringens kapitel ni, hvor den første og den anden Ve-basun identificeres, er der en konge, som identificeres. Han identificeres i Åbenbaringen „ni-elleve“.

Og de havde en konge over sig, nemlig afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på græsk har han navnet Apollyon. som værende over dem. Åbenbaringen 9:11.

Navnet, og derfor karakteren, på islams konge er Abaddon på hebraisk og Apollyon på græsk. I både Det Gamle og Det Nye Testamente, repræsenteret ved hebraisk og græsk, findes islams karakter i definitionen af de to navne. I begge ord er definitionen »død og ødelæggelse«. Søster White siger, at den »vrede hest«, som de fire engle holder tilbage, mens de hundrede og fireogfyrre tusind bliver beseglet, søger at bryde løs og bringe »død og ødelæggelse« på sin vej.

Den første henvisning i Skrifterne til islam er Ismael, fader til dem, som holder fast ved islams religion. I denne første henvisning identificeres han som et vildt menneske, og det ord, der oversættes med „vild“, betyder „den vilde arabiske æselhingst“. Den første profetiske henvisning til islam er et symbol fra hestefamilien, og en hest er den måde, hvorpå pionererne fremstillede islam i den første og den anden ve over på de to hellige tavler. De fire vinde i Johannes' Åbenbaring kapitel syv holdes tilbage, eller „holdes i tømme“, indtil Gud besegler sit folk. Beseglingsprocessen for de et hundrede og fireogfyrre tusind er også prøveprocessen og renselsesprocessen.

Alle disse profetiske illustrationer er fremstillet ved Daniels fangenskab i halvfjerds år, begyndende med Jojakim, symbolet på bemyndigelsen af det første budskab, indtil det „dekret“, der kalder mænd og kvinder ud af Babylon. Islams tilbageholdelse og dernæst frigivelse er et profetisk kendetegn ved islam som et symbol i den bibelske profeti.

Når de omtales som de „fire vinde“, holdes de tilbage, mens Guds tjenere bliver beseglet. Ved begyndelsen af det andet ve i tidsprofetien om tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, som blev opfyldt den 11. august 1840, blev fire engle, der repræsenterede islam i det andet ve, „løst“. Ved profetiens afslutning blev de „holdt tilbage“.

idet han sagde til den sjette engel, som havde basunen: Løslad de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat. Og de fire engle blev løsladt, som var beredt til timen og dagen og måneden og året, for at ihjelslå den tredje del af menneskene. Åbenbaringen 9,14.15.

Den 11. september 2001 blev det første budskab i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie bemyndiget, da islam i det tredje ve blev „løst“. Men det blev straks „holdt tilbage“. Søster White forklarer, hvorfor dette skete, men først bør vi erindre, at islams formål i dets første bibelske omtale var at gøre folkeslagene vrede; for Ismaels hånd skulle være imod hver mand, og hver mands hånd imod islam.

Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal give ham navnet Ismael; thi Herren har hørt din nød. Og han skal blive et vildt menneske; hans hånd skal være imod hver mand, og hver mands hånd imod ham; og han skal bo over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16:11, 12.

Formålet med islam i Bibelens profeti er at forene alle nationer imod islam, forud for at De Forenede Nationer vender deres vrede mod sabbatsholdere. Den 11. september 2001 er enhver, som forstår 9/11 som markeringen af begyndelsen på gentagelsen af rækkefølgen af de milleritiske begivenheder, blevet som "Daniel", da han blev ført til Babylon i halvfjerds år. Jojakim identificerer begyndelsen på den prøvelsesproces, og islam fra det tredje ve blev da sluppet løs, men straks holdt tilbage, for at Gud kunne besegle sit folk.

"Dette syn blev givet i 1847, da der kun var ganske få af adventbrødrene, som holdt sabbatten, og blandt disse var der kun få, som antog, at overholdelsen af den var af tilstrækkelig betydning til at drage en skillelinje mellem Guds folk og de vantro. Nu begynder opfyldelsen af dette syn at kunne ses. 'Begyndelsen til den trængselstid,' som her omtales, henviser ikke til den tid, da plagerne skal begynde at blive udgydt, men til en kort periode lige før de udgydes, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsens værk afsluttes, vil trængsel komme over jorden, og folkeslagene vil være vredesfulde, men holdes i tømme, så de ikke forhindrer den tredje engels værk. På den tid vil 'sildigregnen,' eller vederkvægeligt fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at bestå i den periode, da de syv sidste plager skal blive udgydt." Early Writings, 85.

Daniels halvfjerds år begyndte den 11. september 2001, da islam blev løsladt og vakte nationernes vrede ved pludseligt og uventet at slå jorddyret i Åbenbaringen tretten. Islam blev derpå holdt tilbage, for at den tredje engels værk kan fuldendes. Den tredje engels værk er beseglingen af Guds folk, og da dette værk begyndte den 11. september 2001, begyndte den sene regn at "stænke". Daniel kapitel ét illustrerer prøvelsesprocessen for de hundrede og fireogfyrre tusinde, begyndende den 11. september 2001 og fortsættende, indtil den anden "røst" i Åbenbaringen atten kalder Guds anden hjord ud af Babylon. Daniel repræsenterer derfor et folk, som nu er i åndeligt fangenskab, indtil selve afslutningen på prøvelsesprocessen. Afslutningen på prøvelsestiden i Daniel kapitel ét identificeres som "dagens ende".

Da de dage var til ende, om hvilke kongen havde sagt, at han skulle føre dem frem, bragte overhofmesteren dem frem for Nebukadnezar. Og kongen talte med dem; og blandt dem alle blev ingen fundet som Daniel, Hananja, Mishael og Azarja; derfor trådte de frem for kongen. Og i alle spørgsmål om visdom og indsigt, som kongen forelagde dem, fandt han dem ti gange bedre end alle de spåmænd og stjernetydere, som fandtes i hele hans rige. Daniel 1,18–20.

Den tredje prøve, som repræsenterer en profetisk lakmusprøve for Daniel og de tre værdige, var, da de blev bedømt af Nebukadnezar og fundet at være »ti gange bedre end alle de drømmetydere og besværgere, som fandtes i hele hans rige.« Den tredje prøve er repræsenteret ved dom, og dommen fandt sted ved »dagens ende«. I Daniels Bog er »dagens ende« det sted, hvor Daniel står i sin lod.

„Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå.... Salig er den, som venter og når til de tusinde tre hundrede og fem og tredive dage. Men gå du, Daniel, bort, indtil enden kommer; thi du skal hvile og stå frem til din lod ved dages enden.“

”Tiden er kommet for, at Daniel skal træde frem på sin plads. Tiden er kommet for, at det lys, der blev givet ham, skal nå ud til verden som aldrig før. Hvis de, for hvem Herren har gjort så meget, vil vandre i lyset, vil deres kundskab om Kristus og de profetier, der angår ham, blive stærkt forøget, efterhånden som de nærmer sig afslutningen på denne jords historie.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1174.

Søster White identificerer „dages enden“ i forbindelse med den renselsesproces, der omtales i vers ti i Daniels bog, kapitel tolv. Hun anvender ofte vers ti sammen med vers trettens „dages enden“.

“Mange skal blive rensede og gjort hvide og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå.... Salig er den, som bier og når frem til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Men gå du (Daniel) bort, indtil enden kommer; thi du skal hvile og stå op til din lod ved dages enden.”

„Daniel står i dag på sin lod, og vi skal give ham plads til at tale til folket. Vort budskab skal gå ud som en brændende lampe. »Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står dit folks børn bi; og der skal komme en trængselstid, som der ikke har været mage til, siden der blev folkeslag til, indtil den samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, enhver, som findes indskrevet i bogen. Og mange af dem, som sover i jordens støv, skal vågne op, nogle til evigt liv og nogle til skam og evig afsky. Og de forstandige skal skinne som himmelhvelvingens glans; og de, der fører mange til retfærdighed, som stjernerne i al evighed.«

„Disse ord fremstiller det værk, vi skal udføre i disse sidste dage. Vi er ikke halvt vågne. Vi har ikke den kraft, som er nødvendig for at udføre det arbejde, der må gøres. Vi må komme ind i livet, komme ind i enhed. Nu, netop nu, må vi stå i den stilling, hvor omvendelse og tilgivelse skal være de fremtrædende kendetegn ved vort arbejde. Der må ikke være nogen strid. Det er for sent at indlade sig med Satan i hans gerning med at forblinde øjne. Det er for sent at give agt på forførende ånder og dæmoners lærdomme.“

„Jeg er blevet pålagt at sige, at når Helligånden giver tunge og tale, skal vi se et værk udført, der ligner det, som blev gjort på pinsedagen. Kristi repræsentanter vil arbejde med forstand. Der vil ikke findes én mand her og en anden der, som søger at rive ned og ødelægge.“

“Før forordningen føder, før dagen farer hen som avnerne, før Herrens brændende vrede kommer over eder, før dagen for Herrens vrede kommer over eder, søg Herren, alle I jordens sagtmødige, som har øvet hans ret; søg retfærdighed, søg sagtmødighed: måske skal I blive skjult på dagen for Herrens vrede.” Australian Union Conference Record, 11. marts 1907.

Beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind, som er fremstillet ved de halvfjerds år af Daniels fangenskab i Babylon, fremstilles i Daniels bog, kapitel tolv, vers ti. Verset bærer

„sandhedens“ signatur, for det identificerer de tre trin, som er kendetegnene ved det hebraiske ord „sandhed“. Mange skal renses, gøres hvide og derpå prøves. Daniel og de tre værdige blev rensed ved guds frygt i kapitel ét, for de besluttede ikke at spise den babyloniske kost. Derpå fremviste de et udseende, som blev smukkere og fyldigere end hos dem, der spiste den babyloniske føde. Deres udseende var Kristi retfærdighed, som er de hvide klæder. Derpå blev de prøvet, da de gik ind i Nebukadnezars dom, ved dagenes ende.

Ved „dagens ende“, når Daniel står „på sin lod“, vil „kundskaben om Kristus og de profetier, der vedrører ham, blive stærkt forøget“ for Guds folk. Nebukadnezar bemærkede, at Daniel og de tre værdige i „alle spørgsmål om visdom og indsigt“ blev „fundet“ at være „ti gange bedre end alle de drømmetydere og astrologer, som var i hele hans rige.“

Daniels første kapitel fremstiller de hundred og fireogfyrre tusinds erfaring, som gennemgår en tredelt prøvelsesproces. Med en kommentar til denne proces siger Søster White: »Disse ord fremstiller det værk, som vi skal udføre i disse sidste dage. Vi er ikke engang halvt vågne. Vi har ikke den kraft, som er nødvendig for udførelsen af det værk, der må gøres. Vi må komme ind i livet, komme ind i enhed. Nu, netop nu, må vi stå i den stilling, hvor omvendelse og tilgivelse skal være de fremtrædende kendetegn ved vort værk. Der må ikke være nogen trætte.«

Prøvelsesprocessen, som fører til «enden på dagene», fører til de to vidners opstandelse i Åbenbaringen kapitel elleve. Det værk, vi nu skal udføre, er at modtage budskabet fra 11. september 2001 og vågne op, således som det fremstilles ved de døde, tørre ben. «Vi må komme til live, komme i forening.» Når vi gør dette, vil de karakteristiske træk ved vort værk være vor «omvendelse og tilgivelse». Det karakteristiske træk ved vort værk er fremstillet ved Daniel i kapitel ni, når han beder bønne fra Tredje Mosebog seksogtyve og beder om tilgivelse for sine synder og sine fædres synder, samtidig med at han anerkender, at han havde vandret Gud imod lige siden skuffelsen, som markerede begyndelsen på ventetiden den 18. juli 2020. Han må også anerkende, at Gud havde vandret ham imod i den samme periode. Daniel repræsenterer dem, som har gennemgået et fangenskab på «halvfjerds år», lige siden den 18. juli 2020.

De halvfjerds år er et symbol på de „syv tider“ i Tredje Mosebog 26. Krønikebøgerne oplyser os om, at de halvfjerds år var den periode, hvor landet skulle „nyde“ de sabbatter, som det ikke havde fået lov at nyde på grund af det gamle Israels oprør mod pagten i Tredje Mosebog 25.

For at opfylde Herrens ord ved Jeremias mund, indtil landet havde haft sine sabbatter; så længe det lå øde, holdt det sabbat, for at opfylde halvfjerds år. 2 Krønikebog 36:21.

Som et symbol på en profetisk „ørken“ er de „tre og en halv dag“, hvor de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve lå døde på gaden efter den 18. juli 2020, et symbol på de „halvfjerds år“ og også et symbol på de „syv tider“. Ved „dagens ende“ er dette et symbol på afslutningen af de profetiske dage, som blev forsegled i Daniels bog.

I 1798 blev Daniels bog åbnet, og Daniel stod på sin plads, rede til at opfylde sin bestemmelse.

„Når Gud giver et menneske en særlig opgave at udføre, skal han stå på sin plads og i sin stilling, således som Daniel gjorde, rede til at besvare Guds kald, rede til at opfylde hans

hensigt.“ Manuscript Releases, bind 6, 108.

Den 22. oktober 1844, i opfyldelse af Daniel kapitel otte, vers fjorten, stod Daniels Bog atter i sin lod. 1798 og 1844 er afslutningen på den første og anden harme og markerer derfor enden på „syv tider“. „Ved dagenes ende“ i Daniels Bog er et symbol på afslutningen af et fangenskab, som er fremstillet ved „syv tider“. I Daniel kapitel fire levede Nebukadnezar som et dyr, mens „syv tider“ gik hen over ham. „Ved dagenes ende“ blev hans rige og hans forstand givet ham tilbage.

Og ved dagenes ende løftede jeg, Nebukadnezar, mine øjne mod himlen, og min forstand vendte tilbage til mig, og jeg lovpriste den Højeste, og jeg priste og ærede ham, som lever evindeligt, hvis herredømme er et evigt herredømme, og hvis rige varer fra slægt til slægt: Og alle jordens indbyggere regnes for intet; og han gør efter sin vilje i himlens hær og blandt jordens indbyggere: og ingen kan holde hans hånd tilbage eller sige til ham: Hvad gør du? På samme tid vendte min forstand tilbage til mig; og til mit riges herlighed vendte min ære og glans tilbage til mig; og mine rådgivere og mine stormænd søgte mig; og jeg blev grundfæstet i mit rige, og endnu større majestæt blev lagt til mig. Daniel 4:34–36.

Afslutningen af beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind fremstilles som »dagens ende« og repræsenterer derfor den symbolske afslutning på de »halvfjerds år« og også på de »syv tider«. På den tid vil »omvendelse og tilgivelse« være de kendetegn, der repræsenterer gerningen hos dem, som tidligere var døde i gaden, der løber gennem dalen med de døde, tørre ben.

Det synlige kendetegn ved de hundrede og fireogfyrre tusind omvendelsesværk fremstilles i Ezekiels bog, kapitel ni, som „sukken og klagen“. Når Guds folk bekender og aflægger deres personlige synder, når de erkender, at de har gentaget deres fædres samme synder, når de tilsidesætter deres meningsstolthed og indrømmer, at de har vandret i modstrid med Gud, og også at Han har vandret i modstrid med dem, siden forhalingstiden indtraf den 18. juli 2020, da vil de blive fundet at have „ti gange“ mere profetisk kraft end alle de andre bekendende vise mænd i riget.

Beseglingsprocessen begyndte med Islams løsning og dernæst tilbageholdelse. Denne proces ender, som den begyndte, når Islam atter løses. Det løses ved afslutningen af beseglingstidens dage, hvilket for Daniel var Kyros' dekret, der kaldte mennesker ud af Babylon. Det er dér, ved afslutningen af renselsens dage, ved dommen over søndagslovens „dekret“ i De Forenede Stater, at de trofaste vil blive fundet i besiddelse af „ti gange mere“ profetisk kraft.

„I lægger Herrens komme alt for langt ud i fremtiden. Jeg så, at sildigregnen kom lige så [pludseligt som] midnatsråbet og med ti gange så stor kraft.“ Spalding and Magan, 5.

Vi vil begynde behandlingen af Daniels bog kapitel to i den næste artikel.

„Dette var midnatsråbet, som skulle give kraft til den anden engels budskab. Engle blev sendt fra himlen for at vække de modløse hellige og berede dem til det store værk, der lå foran dem. De mest begavede mænd var ikke de første til at modtage dette budskab. Engle blev sendt til de ydmyge, hengivne, og tilskyndede dem til at opløfte råbet: 'Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde Ham!' De, som var betroet råbet, skyndte sig og forkyndte i Helligåndens kraft

budskabet og vækkede deres modløse brødre. Dette værk beroede ikke på menneskers visdom og lærdom, men på Guds kraft, og Hans hellige, som hørte råbet, kunne ikke modstå det. De mest åndelige modtog dette budskab først, og de, som tidligere havde ført an i værket, var de sidste til at modtage det og hjælpe med at lade råbet lyde stærkere: 'Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde Ham!'“ Tidlige Skrifter, 238.